

Çocuk

– (n)isyan · 06 Nisan 2012

Tükenen bir şehirden kaçmaya başladığımda
Görmüştüm seni...
Koskoca hayat içinde karşılaştığımız o ilk anı,
O anın üzerindeki mevsimin rengini dün gibi hatırlıyorum...
Birbirimize kelimelerle bakarken,
Sıra arkadaşına kopya diye dudaklarını veren çocuklar gibiydik
Öyle masum ve öyle çocuk...

Belki daha önce aşka yakalanıp aldığımız cezalar yüzünden
Aylarca sadece kelimelerle bakıştık...

Şimdi... Kelimelerle canımı acıttığın günü düşünüyorum sürekli...
Seni, bu kadar hiddetlendiren o şeyi,
Saklandığı yerden bulup çıkarmaya çalışıyorum...
Ve kendim saplanıyorum seni her kurtardığım o düşünce yongasına...

Nasıl olduğunu, neler yaptığını merak ediyorum en çok...
Bir süre takip ettim seni.
Ankara'nın caddelerinde...
Yürürken, alışveriş yaparken, kahveni yudumlarken,
Beni unutturken mesela...
Sokakta, caddelerde, gözlerimde..
Sen ne kadar sevsen de ben seni hiç yakıştıramadım yalnızlığa....

Uzun süre, evinin olduğu sokağa geldim geceleri...
Kapanmış perdelerden yansıyan ışıkla aydınlattım içimi.
Uzun bir süre aramızdaki tek engelin perdeler olduğuna inandırdım kendimi...
Oysa perdeleri açtığında birbirimizi göremeyeceğimiz kadar tozlanmasına izin vermiştik pencerelerin....
Işıkları her kapatışında artık sadece
'sokaktaki çocuk' olduğumu anladım....